

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/172/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918203305
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7918203305.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščíčkovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanému: L. P.Š., F. XX. XX. XXXX, T. R. B., W. XXX/X, o 5.020,51 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 15. 02. 2019 č.k. 12Csp/159/2018-100 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.844,64 eur a úroky z omeškania, bližšie špecifikované vo výroku II. rozsudku, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Stranám náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa pôvodný žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 5.020,51 eur spolu s úrokmi z úveru, bližšie vyčíslenými v žalobe, titulom plnenia zmluvy o úvere.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 - 3, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. vzal za preukázané, že právny predchodca žalobcu so žalovaným uzavreli dňa 10. 10. 2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej Poštová banka, a.s. (pôvodný žalobca) poskytol žalovanému úver vo výške 5.050,00 eur a tento sa zaviazal splatiť v celkovej výške 8.526,10 eur, v 72 mesačných splátkach po 127,07 eur do 20. 10. 2019. 01. 10. 2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru pôvodný žalobca vyhlásením zo dňa 01. 10. 2015. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaný uhradil v období od 13. 10. 2015 do 14. 07. 2017 titulom plnenia úveru v nepravidelných splátkach sumu 2.297,54 eur.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie mal za opodstatnený nárok žalobcu čo do zaplata sumy 2.844,64 eur titulom plnenia zmluvy o úvere, ktorá suma predstavuje zostatok istiny poskytnutého úveru vo výške 5.142,16 eur, poníženej o sumu vyplatenú žalovaným do rozhodovania súdu prvej inštancie vo výške 2.297,58 eur.

5. Spolu s istinou súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania od 02. 10. 2015, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlhu, teda odo dňa nasledujúceho po

vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Výšku úrokov z omeškania stanovil v zákonnej výške stanovenej základnou úrokovou sadzbou Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 02. 10. 2015 predstavuje 0,25 %.

6. Pokiaľ ide o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za obdobie od 01. 10. 2015 do zaplatenia, súd prvej inštancie nárok žalobcu v tejto časti nepovažoval za opodstatnený, preto žalobu v tejto časti zamietol.

7. Podľa názoru súdu prvej inštancie právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov, je obsiahnutá v ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka. Z týchto ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad, keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, dokedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (por. napr. žalobcom zmienený rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom zo súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 01. 07. 2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka), v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený.

8. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež súd aj v tejto veci, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade týchto úvah: Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úvahy súdu odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatom veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohodu stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Rovnako vníma podstatu úroku vo svojej právnej argumentácii i sám žalobca. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru, bez ohľadu na to, aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnúť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich súd nie sú zrejmé prípady, kedy by sa veriteľ po zročnosti plnenia domáhal mimo sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných záväzkov tiež iných vedľajších plnení, majúcich povahu akejkoľvek zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadajú nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájmomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Možno síce namietat, že náhradu za užívanie veci bez právneho dôvodu vlastníci bežne žiadajú, treba mať ale na zreteli, že svojím charakterom sa nad akúkoľvek pochybnosť nejedná o odplatu, ale o náhradu zo zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného

obohatenia, ktorú, ako už bolo skôr zmienené, odvolací súd pripúšťa i v prípade úverových vzťahov. Súď teda nevzhliadol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržáva.

9. Celkom nepatričnou je argumentácia žalobcu, založená na znení poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate abstrahuje od toho, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu. Zástancovia názoru o úročení úveru po splatnosti sa doposiaľ uspokojujú nevysporiadali ani s jeho zrejmom kolíziou s úpravou, priznávajúcou veriteľovi za omeškanie dlžníka s peňažným plnením iba úroky z omeškania (poplatok z omeškania), za situácie, keď možnosť kvantitatívneho rozšírenia tejto sankcie za oneskorené plnenie v občianskoprávných vzťahoch je v právnej praxi jednotne odmietané. Úročenie zosplatneného úveru zároveň nereflektuje ani skutočnosť, že právny poriadok úhrn sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (podľa ust. § 3a ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. sa nimi rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov) limituje. Túto skutočnosť je potrebné mať na zreteli pri posudzovaní platnosti prípadnej dohody strán o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi za omeškanie s vrátením zosplatneného úverového dlhu úroky.

10. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak veriteľovi nevzniká nárok na úhradu úrokov z úveru za obdobie od vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti, v danom prípade od 01. 10. 2015 do budúcnosti. Za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie nesplateného požičaného istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia úveru. Pokiaľ všeobecné obchodné podmienky žalobcu pre poskytovanie úverov účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy obsahujú v bode 6.4) a v bode 6.2) povinnosť dlžníka splácať úroky z úveru aj po dni jeho predčasnej splatnosti, a podľa žalobcu tieto ustanovenia sú súčasťou dohodnutých zmluvných podmienok, tak ide o neplatnú časť zmluvy, pretože odporuje zákonu, keďže povinnosť platiť úroky z poskytnutého úveru je obmedzená iba na trvanie zmluvného úverového vzťahu. Zmluvný úverový vzťah vyhlásením predčasnej splatnosti končí, dlžníkovi vzniká povinnosť dlh vrátiť v deň splatnosti. Preto dohoda o povinnosti dlžníka spotrebiteľa platiť úroky z úveru po jeho splatnosti odporuje zákonu, t.j. § 503 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka, a je podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatná.

11. Podmienka neplatnosti je daná aj z dôvodu, že tak závažná skutočnosť spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ako je úprava platenia úrokov, nemôže byť obsiahnutá sčasti v texte zmluvy (úroková miera) a sčasti vo všeobecných úverových podmienkach (povinnosť platiť úroky aj po splatnosti úveru), čím vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1, ods. 2 a § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tým veriteľ zavinil možnosť uzavretia dohody o individuálnej zmluvnej podmienke, pretože, ak by dlžník odmietol uzatvoriť dohodu podľa bodov 6.2), 6.3) a 6.4) všeobecných úverových podmienok, t.j. dojednanie úročenia aj po splatnosti úveru, veriteľ by na uzavretie úverovej zmluvy ako celku nepristúpil a dlžník by obsah zmluvy, body 6.2), 6.3) a 6.4) všeobecných úverových podmienok, nemohol ovplyvniť.

12. Povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatnení by bola v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, ods. 2, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., § 503 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obchodného zákonníka, a to vzhľadom k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka. Súď v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25.9.2018 sp. zn. 11Co/173/2018 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/202/2017 (Bencont c/ a T.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16.12.2016 sp. zn. 9Co/255/2017 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/61/2016 (Poštová banka, a.s. c/a R. S.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14.11.2017 sp. zn. 6Co/214/2017, vo veci Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/91/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.5.2015 sp. zn. 6Co/190/2014.

13. Súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 01. 10. 2015, pretože žalobca pri výpočte úrokov z omeškania vychádzal z názoru, že sumy poukázané žalovaným po 13. 10. 2015 sa majú započítať na úhradu úrokov a nie na úhradu istiny z úveru, ako to posúdil súd. Preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania za obdobie od 13. 10. 2015 z nižšej dlžnej sumy, akú zvolil pre výpočet svojho nároku žalobca. Z uvedeného dôvodu zamietol žalobu aj v časti nároku žalobcu tvoriacej rozdiel medzi nárokom na úroky z omeškania uplatnený žalobcom a úroky z omeškania priznaných súdom.

14. Žalobca uplatnil nárok na zaplatenie istiny a kapitalizovaných úrokov spolu vo výške sume 6.192,04 eur, pričom súd prvej inštancie žalobe vyhovel len čiastočne čo do výšky 2.844,62 eur. Žalobca mal tak úspech vo výške 46 % a žalovaný 54 %. Žalovanému trovy konania nevznikli, preto súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. stranám náhradu trov konania nepriznal.

15. Proti tomuto rozsudku, a to (len) voči zamietajúcejmu a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby zrušil rozsudok v zamietajúcom výroku a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby rozsudok v tomto výroku zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v plnej výške. Žalobca v odvolaní s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cbp 2906/2000 má za to, že povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká. Výklad súdu prvej inštancie o nepriznaní zmluvných úrokov žalobcovi po vyhlásení predčasnej splatnosti je nesprávny, nakoľko zosplatenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatením úveru dochádza k zmene všetkých zmluvných podmienok. Tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/399/2005 a skutočnosť, že nová dohoda zmluvných strán o termíne splatnosti znamená síce zánik povinnosti dlžníka splniť dlh tak, ako bolo pôvodne dohodnuté, nie však zánik jeho povinnosti plniť. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a k vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Súdom prezentovaná koncepcia je priam absurdná a veriteľa stavia do obzvlášť v porovnaní s dlžníkom nevýhodného postavenia. Nielenže veriteľ nemá k dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nechal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny z úveru, zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 32Cdo/3830/2014, 31Cdo/2851/1999, 32Cdo 2782/1999, 29Cdo 2606/2000, 33Cdo/113/2008. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/49/2018, z ktorých nevyplýva, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Odvolateľ poukázal na to, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, a preto žalobca nepochybil, pokiaľ započítaval úhradu najskôr na úroky až následne na istinu. Žalovaný pri žiadnej zo svojich platieb neurčil, že sa má započítavať výlučne na istinu.

16. V priebehu odvolacieho konania pôvodný žalobca dňa 08. 06. 2019 navrhol zmenu strany sporu na strane žalobcu v zmysle § 80 C.s.p., o ktorej Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením zo dňa 21. 08. 2019 č.k. 9Co/172/2019-129 tak, že vyhovel návrhu pôvodného žalobcu, aby do konania na jeho miesto vstúpil ako žalobca: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov, v rozsahu danom v ust. § 379 a § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

18. Rozsudok je v napadnutej zamietavej časti vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

19. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22. 01. 2020 o 9,35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku

boli zverejnené dňa 15. 01. 2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

20. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo spochybnenie záveru súdu prvej inštancie, že by žalobcovi patrilo nárok na zmluvný úrok len do zosplatenia úveru.

21. Za správne a zákonu zodpovedajúce považuje odvolací súd dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní, preto odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku v napadnutej časti.

22. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, že dojednaný úrok z úveru by mu mal patriť aj následne po vyhlásení predčasnej splatnosti, tieto odvolacie námietky súd nepovažuje za opodstatnené. Vychádzajúc z ust. § 497 Obch. zákonníka veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov len do splatnosti dlhu. Následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť (len) úrok z omeškania v súlade s § 369 Obchodného zákonníka. V opačnom prípade by došlo ku kumulácii nepriaznivého postihu dlžníka ako spotrebiteľa, vo vzťahu ku ktorému by sa požadovalo zaplatenie úrokov z úveru a úrokov z omeškania súčasne. Takýto postup by predstavoval neúmernú a neprijateľnú záťaž pre dlžníka ako spotrebiteľa. V tej súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/1998 a na obdobnú judikatúru v tejto oblasti (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/1998, uznesenie Ústavného súdu SR IV ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012).

23. Odvolací súd považuje za správne úvahy súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na spotrebiteľský charakter daného zmluvného vzťahu započítal platby žalovaného najskôr na istinu a až potom na úroky. Nemožno totiž spochybniť ten záver, že na daný zmluvný vzťah ako vzťah spotrebiteľský treba predovšetkým aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v prípade, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nepatrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol síce v odvolacom konaní úspešný, avšak žiadne trovy konania mu nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že nepriznáva stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).